

[Brusvang.]

spørgsmål til socialministeren, at jeg går ud fra, at den bistand, der ydes til typograferne i konflikten, tilsvarende ydes til andre, der er ramt af denne konflikt, det være sig kioskejere eller hvem der ellers kan være blevet ramt.

Det, jeg vil frem til, er, at det forekommer mig, at vi er havnet i en noget paradisk situation. Det er, ligesom om der er lagt et dræn ind i statskassen, og dette dræn føres igennem bistandsloven ind i strejkekasserne. Selv om der som sagt er visse fundamentale menneskelige hensyn, der skal tages, så føler jeg altså også, at der er noget i situationen, som ikke er rigtigt.

Til justitsministeren dette: den konstituering af en landsdommer, som for nylig har givet anledning til så stor debat, er en handling, som CD støtter ministeren i. Det er efter loven ministerens skøn, det kan der ikke være nogen tvivl om. Det er ikke dommerstandens skøn, det er ministerens, og det skøn mener vi at ministeren har udøvet korrekt.

Når jeg rejser denne sag, er det af hensyn til konsekvenserne for andre. Jeg tror nemlig, der har været lidt for meget hykleri her i landet. Man forsøger at dele borgerne op i syndere og ikke-syndere, men det kan man ikke. Man kan dele dem op i dem, der er blevet pågrebet i at synde, og dem, der ikke er blevet pågrebet i at synde. Jeg tror ikke, at der i denne sal eller overhovedet i dette land er mange bilister, som med hånden på hjertet tør sige med sikkerhed, at de aldrig i nogen situation har sat sig ved rattet og måske fået et lille glas for meget eller taget en nervepille, som de ikke burde have taget forud for en kørsel, eller har været trætte.

Det er konsekvenserne for andre, der interesserer mig særligt i denne sag. Det er den konsekvens, som promilledomme undertiden har for politifolk, for toldfunktionærer og for erhvervschauffører. I det svar, jeg fik af justitsministeren, pegede han på, at der var en tendens til en liberalisering på dette område. Det er denne sag, jeg gerne vil følge op ved at pege på, at det måske var rigtigt, at regeringen søgte at lave nogle ensartede retningslinjer. Der er bl. a. den mulighed, at man kunne sondre mellem promilledomme, som ligger fra 0,8 til 1,2 promille, og konstatere, at der ikke bør være nogen tjenstlig virkning af en sådan dom, og så på den anden side en spiritusdom, det vil sige en dom, der ligger på 1,2 promille og der-

over, hvor det måske nok er en anden sag. Men det er ikke bare for politifolk, jeg rejser denne sag. Det er også for erhvervschauffører, som kan blive ramt på en urimelig måde.

For at få et konkret svar fra justitsministeren har jeg her udarbejdet, hvad jeg gerne vil forelægge tinget, et hypotetisk forslag om motiveret dagsorden, der har følgende ordlyd:

»Regeringen opfordres til at udarbejde ensartede, mere liberale retningslinjer vedrørende følgerne af en overtrædelse af færdselslovens bestemmelser om forbud mod kørsel i påvirket tilstand, med det sigte, at borgerne så vidt muligt ikke straffes to gange for samme forseelse, og endvidere således, at helt urimelige følger for enkeltpersoner og erhvervsgrupper søges undgået.

Tinget fortsætter herefter behandlingen af den foreliggende sag.«

Jeg stiller det som et hypotetisk forslag for at få ministerens reaktion, og jeg stiller det på denne måde, fordi det så er formuleret så klart og så skarpt, som jeg mener at kunne gøre det, og jeg håber på et positivt svar. Jeg mener ikke, at ministeren i detaljer skal kunne give svaret, men at ministeren i princippet kunne erklære sig enig i, at her ligger en opgave, som bør tages op, og som bør søges virkeliggjort.

Det er ikke for at søge frem til en begunstiggelse for politifolk, toldfolk eller erhvervschauffører. Dette er alene et spørgsmål om at skabe lighed for loven i overensstemmelse med fundamentale principper i vor grundlov og i overensstemmelse med fundamentale principper i den europæiske menneskerettighedskonvention.

Ebba Strange (SF):

Nu står vi så foran vedtagelsen af et finanslovsforslag, hvor den socialdemokratiske mindretalsregering har fået opfyldt alle de ønsker, der er blevet givet udtryk for gennem de forskellige forlig, som regeringen har bundet sig til i september, i august og i februar.

Debatten har været præget af meget stor alvor, og de gennemgående ord i hele debatten har været, at nu skal der spares. Der skal først og fremmest spares på de offentlige finanser.

Vi er nogle, der ikke vil acceptere, at det er egentlig sparepolitik, der bliver udmøntet ved gennemførelsen af dette finanslovsforslag. Vi er nogle, der påstår, at de nedskæringer, der finder sted under dække af besparelser, i virkeligheden vil medføre endnu større udgifter, når der er gået en årrække. Vi er blevet kaldt uan-